

CUVÎNT ÎNAINTE

Basarabie română, mereu prigonită și trădată!

Cine, cum și de ce te prigonește și te trădează de-a lungul anilor? Cum se răsfrîng aceste acte asupra evoluției tale? Ce trebuie să întreprinzi pentru a-ți făuri o viață nouă, fericită? La aceste și la alte întrebări de căpetenie încercăm să răspundem în paginile cărții de față.

De fapt, abordăm probleme esențiale, dezvăluim fapte istorice pe care patriotarzii și lichelele din partea locului se străduiesc fie să le prezinte eronat, fie să le treacă cu vederea, fie să le falsifice în mod intenționat, cu obrăznicie; reactualizăm momente, situații, fapte, atitudini din trecutul țarist al moldovenilor basarabeni; dezvăluim realități din perioadele sovietică și postsovietică ale Basarabiei, inclusiv conflictul armat din estul Republicii Moldova din primăvara și vara anului 1992.

„Nu poți înlătura răul, fie el social, economic sau politic, dacă îl ascunzi, dacă nu-l analizezi, dacă nu-i promovezi alternativa”, scria în mod întemeiat Corvin Lupu în Revista „Transilvania”.

Ideea unui teritoriu comun tuturor românilor este atestată în sec. XIV, când prima oară se întâlnește în documente titlul de „domn a toată Ungrovlahia”, adică de „domn al Valahiei de lângă Ungaria”, și când principatul de la est de Carpați, Moldova, este numit „Moldovlahia”, adică „Vlahia Moldavă”.

Ideea obârșiei comune a românilor este completată de legendele „descălăcării”.

În 1816, la Leipzig apărea prima lucrare de istorie veche a țărilor române, „Istoria României”. Autorul ei, istoricul Daniil/Dmitrie Philippide (? – 1833), „a fost primul care a delimitat just teritoriul național al românilor și a dat, într-o lucrare științifică, teritoriului locuit de români numele de România. El a introdus cel dintâi în istoriografie numele de România.

De la 1812 încoace, în Basarabia unionismul românesc se confruntă cu trei inamici istorici: expansionismul rusesc persistent; moldovenismul politic primitiv, care după 25 februarie 2001 a căpătat rangul de cult politic; reacționarismul grupurilor etnice alogene desprinse de țările de origine și stabilite de-a lungul anilor în părțile locului, concentrate cu precădere în localități urbane,

asimilate din tată în fiu de grupul național rusesc, deprinse să slugărnicească regimurile coloniale și ajunse, în noile condiții, într-o poziție socială și națională confuză, greu de suportat de către ele, cum ar fi, în vremea de față, Asociația „Patria-Rodina”, condusă de un rusofon șovin, membru al Consiliului Municipal Chișinău, care se poartă cu aroganță, își pune candidatura în toate alegerile din Republica Moldova și dă lecții de istorie conform istoriografiei sovietice mincinoase și potrivit vederilor Partidului Comuniștilor aflat la putere, cu care face opoziție de față. În acest sens activînd și publicația de limbă rusă „Еврейское местечко” editată la Chișinău de un grup de evrei rusofoni.

Atît cotropitorii țariști cît și cei sovietici s-au străduit și chiar au reușit să creeze în Basarabia o promiscuitate etnică străină prin originea ei și mai străină prin ideile reacționare pe care ea le promovează de-a lungul anilor. Pentru această adunătură Basarabia a devenit patrie în mod accidental – în urma ocupațiilor repetate ale provinciei de către Rusia țaristă și cea sovietică. Cotropitorii și coloniștii sovietici, care s-au transformat treptat într-o clasă socială privilegiată, nu recunosc adevărul istoric în raport cu istoria Basarabiei, nu renunță la pretinsa lor calitate de eliberatori ai Basarabiei; nu renunță și nu recunosc pentru că nu e în interesul lor s-o facă.

Tinerii și tinerele care distribuie panglici colore în toate părțile și protestează împotriva textului gravat pe blocul de granit din fața Casei guvernului din Chișinău („În acest loc va fi amplasat monumentul în memoria victimelor ocupației sovietice și ale regimului sovietic totalitar”), acești urmași /aceste urmașe ai/ale clasei coloniale pripășită în Basarabia în cursul anului de ocupație iunie 1940 – iunie 1941 și în perioada de ocupație de după cel de-al doilea război mondial, acești panglicari de modă veche alcătuiesc nucleul activ al electoratului roșu și al unicului partid roșu de la noi – P.C.R.M., care unelțește mereu împotriva cauzei noastre naționale, împotriva adevărului și dreptății. Agitația electorală comunistă reprezentînd un exemplu clasic în acest sens: „Optînd pentru Chirtoacă în calitate de primar, optezi pentru ideea unionistă”; „Votînd pentru un apărător al decretului lui Ghimpu privind Ziua de 28 iunie 1940, vom îngenunchea în fața străinilor, vom denigra statul moldovenesc...”; ca să nu mai vorbim aici și de alte acțiuni comuniste de intoxicare a presei și a opiniei publice.

Cu rare excepții, promiscuitatea etnică basarabeană, rusofonă și rusofilă, întotdeauna s-a opus și continuă să se împotrivescă evoluției populației românești majoritare din Basarabia, idealului ei național dintotdeauna – unirea/reunirea Basarabiei cu Țara-Mama.

„Aceste categorii mistifică unde nu pot contesta și mint unde nu pot combate, fără umbră de respect pentru adevăr” (M.Eminescu).

În perioada țaristă, distincția și titlul „Sfântul Gheorghe” se acordau unităților militare rusești și ostașilor ruși care se remarcă în timpul războaielor de cucerire de teritorii străine și de subjugare de popoare străine. Steagul roșu, Secera și Ciocanul, Monumentul lui Lenin, Monumentul comsomoliștilor, Monumentul lui Cotovski etc. nu sînt doar simboluri ale fostului și actualului partid comunist. Ele sînt, mai întîi de toate, simboluri ale ocupației sovietice, ale statului sovietic ocupant. Iată cum trebuie să abordăm problema acestor simboluri. Iată cum trebuie motivată înlăturarea lor de pe teritoriul Republicii Moldova, din viața noastră.

Aproape toate capitolele prezentei cărți cuprind informații atestate documentar despre activitatea antiromânească a promiscuității etnice basarabene, dar mai ales a conducătorilor ei, care de-a lungul anilor caută să obțină sau să păstreze pentru sine cât mai multe privilegii naționale și de altă natură, în detrimentul intereselor populației autohtone majoritare.

Mai multe capitole ale cărții dezvăluie locul destul de restrîns și rolul destul de șters, uneori chiar trădător, al unor reprezentanți ai elitelor intelectuale și ai claselor diriguitoare autohtone în istoria Basarabiei țariste, sovietice și postsovietice.

Încăierarea politică dintre „Patrioții Moldovei” și „Patrioții Basarabiei” pentru scopuri josnice, nu pentru scopuri sublime, devine din ce în ce mai aprigă. De aici dezbinarea și decăderea morală a întregii societăți. Tot de aici și șirul lung de eșecuri în toate domeniile de activitate. Cît privește „prietenia de veacuri a moldovenilor și rușilor”, jungla nu cunoaște asemenea „virtute”. Ideile antiunioniste propagate de „Patrioții Moldovei” și sprijinite de promiscuitatea etnică din Basarabia actuală sunt condamnate de însuși mersul istoriei naționale a românilor.

Unitatea societății se poate înlăptui numai prin unirea membrilor ei cu adevărul, prin căutarea/cunoașterea/recunoașterea/apărarea adevărului – iată ce trebuie să însușească acei care ne conduc și ne falsifică trecutul istoric, ne prigonesc și ne tratează cu dispreț de-a lungul anilor.

Cartea dezvăluie adevăruri despre falsificarea istoriei, despre discriminația limbii române și despre utilizarea limbii ruse în scopuri imperialiste în Basarabia țaristă, sovietică și postsovietică. Percepută de moldovenii contemporani ca mijloc de rusificare și deznaționalizare a popoarelor ocupate, ca limbaj al falsificării istoriei popoarelor subjugate, limba rusă nu are dreptul nici măcar să pretindă la statutul privilegiat de limbă de stat în Republica Moldova. Limba Română este cea care merită și trebuie să îndeplinească funcțiile de limbă oficială, de limbă de comunicare interetnică, de limbă a toleranței, a respectului reciproc și a bunei înțelegeri între locuitorii Basarabiei, indiferent de apartenența lor națională.

„Ни в одном нормальном государстве язык иммигрантов не является государственным (исключением является страны, где иммигранты уничтожили коренное население или вследствие жесточайшего колониального ига колонизаторы лишили народ языка, как, например, в Ирландии). Поэтому требование, чтобы в республиках русский язык был вторым государственным, может выдвинуть только колонизатор” – scria „Литературная Газета”, în perioada restructurării gorbacioviste.

Lucrarea conține informații veridice despre comportamentul politic al elitei intelectuale moldovene care, în virtutea rangurilor înalte privilegiate și avantajoase pe care membrii ei le dețineau în perioada sovietică în viața socială, politică, economică, științifică și culturală, și-a arogat dreptul de a stabili statutul politic al Basarabiei postsovietice: acela de stat nomenclurist și clientelar, independent față de Vest și dependent față de Estul postsovietic.

O imensă cantitate de fapte, cazuri, situații atitudinii demonstrează că statul Republica Moldova nu are nimic în comun nici cu evoluția firească a poporului român în general, nici cu procesul de reîntregire a Moldovei istorice în special.

Republica Moldova reprezintă o continuitate a formațiunilor administrativ-teritoriale rezultate din anexările repetate ale Moldovei dintre Prut și Nistru de către Rusia Țaristă și Rusia Sovietică, și anume: regiunea Basarabia (înjghebată în 1813), gubernia Basarabia (încropită în 1873), R.S.S.M. (decretată abuziv la rezepeală în 1940), R.S.S.M. (restabilită tot abuziv în 1944).

A crea Republica Moldova este echivalent cu a reconfirma ocuparea Basarabiei, a perpetua separarea provinciei de țara de la care a fost desprinsă, prin abuz, de către statul sovietic cötropitor.

Elitele politice moldovene care în ultimii 20 de ani se succed la putere nu fac altceva decât să dea naștere unor succesiuni de dezastre sociale/economice/politice atunci când stau la guvernare și să lupte cu ele atunci când se află în opoziție. Se crează impresia că elitele conducătoare de la noi recurg permanent la perversiuni politice pentru a-și satisface poftele mereu crescânde de a ajunge la putere, de a păstra puterea, de a conduce statul.

Elitele intelectuale moldovene, concentrate în structurile supreme ale statului, în instituțiile de învățământ superior, de cultură, de cercetare științifică niciodată nu vor îmbrățișa ideea reunirii Basarabiei cu România, pentru că o asemenea schimbare presupune desființarea statului Republica Moldova, din existența căruia ele trăiesc.

Dacă în anul 1991 Basarabia s-ar fi unit cu România, Mircea Snegur, Petru Lucinschi și Vladimir Voronin niciodată în viețile lor n-ar fi devenit șefi de stat în România întregită.

Dacă acest eveniment ar fi avut loc, cei aproximativ 500 de intelectuali moldoveni și nemoldoveni care după anul 1990 s-au perindat în Parlamentul de la Chișinău în calitate de deputați, de președinți ai grupurilor parlamentare și de șefi de birouri permanente, niciodată în viețile lor n-ar fi devenit senatori sau deputați în Parlamentul României întregite.

Dacă atunci ne-am fi unit cu România, intelectualii basarabeni care s-au succedat în Ministerele Republicii Moldova de la 1990 încoace în calitate de șefi de guvern, șefi de guvern adjuncți, de miniștri, de miniștri adjuncți, de șefi de departamente, de purtători de cuvânt, de consilieri guvernamentali ș.a.m.d. nicicând în viețile lor n-ar fi obținut posturi similare în structurile executivului de la București.

Dacă acum sau în viitor Republica Moldova s-ar uni cu România, P.P.C.D. din Republica Moldova s-ar transforma, în cel mai bun caz, într-o filială a vreunui partid politic din România întregită, de exemplu, a P.P.C.D. din România cu identitate creștin-democratică, condus de Gh. Ciuhandru, iar vîrfurile actualului P.P.C.D. din Republica Moldova și-ar perde aproape în mod automat statutul de lideri de partid și și-ar reduce prerogativele, în cel mai bun caz pentru ei, la nivelul vreunei filiale locale a vreunui partid politic din România întregită.

La fel s-ar întîmpla cu toate partidele politice și cu toți șefii de vîrf de partid din Republica Moldova.

Dacă ne-am uni cu România, cea mai mare parte dintre membrii Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova ar putea să-și pună în pericol situația materială și statutul de mare scriitor, mare poet, mare critic literar etc.

Dacă ne-am uni cu România, Maria Bieșu n-ar mai obține bani bugetari pentru a-și organiza festivalurile de muzică de operă care îi poartă numele.

Dacă ne-am uni cu România, multe dintre cele aproximativ 30 de instituții de învățămînt superior particulare și de stat din Republica Moldova s-ar simți amenințate serios de fenomenul falimentării, pentru că o mare parte din tineretul Basarabiei ar pleca la București, Iași, Galați, Cluj, Timișoara, Constanța ș.a.m.d. pentru a-și face studiile universitare, fiindcă acolo procesul instructiv-educativ este mai performant.

Dacă ne-am uni cu România, milioanele de lei cheltuiți anual pentru întreținerea aparatului de stat de la Chișinău (Parlamentul, Guvernul, Președinția) ar putea fi folosiți pentru majorarea pensiilor, burselor și salariilor în fiecare an cu cel puțin 50 de lei de persoană. Această constatare fiind valabilă și pentru cealaltă republică moldoveană – cea de dincolo de Nistru, dar și pentru Republica Găgăuză din sudul Basarabiei.

„Spre deosebire de orice alte republici sovietice, Moldova s-a bucurat pentru o scurtă perioadă de timp de a sări peste granițe invizibile care separă Orientul de Occident, sărăcia de prosperitate. Dacă Moldova de la est de Prut s-ar fi unit cu România în 1991, Chișinăul ar fi ajuns în interiorul granițelor Uniunii Europene către sfârșitul primului deceniu al secolului XXI. Nici un alt oraș din fosta U.R.S.S., cu eventuala excepție a Republicilor Baltice, n-ar putea spune același lucru. Prețul pierderii respectului de sine a fost foarte mare” – anticipa Liviu Bleocă prin intermediul „Curentului Românesc” din martie 2003.

Interesul personal, de gașcă sau de partid, atât de tare răspândit în lumea înaltă din Republica Moldova, se transmite (prin intermediul comunicațiilor de masă) sufletelor de rând, dezvoltă enorm înclinațiile rele, determină comiterea unor mârșăvii de neînchipuit pe scară largă, încurajează trădarea cauzei naționale, distruge patriotismul, dezbină societatea... „Când o țară ajunge să vadă doar bani în orice face, nu mai există nicio forță morală capabilă să se opună mișcării antisociale care este interesul particular”. (Honore de Balzac, „Le curé de village”/ „Preotul din sat”, pagina 86)

A cere patriotism românesc de la elite intelectuale deprinse să privească năzuințele unioniste ale concetățenilor lor ca o primejdie pentru „nația moldovenească”, statalitatea moldovenească și biserica ortodoxă rusă, este echivalent cu a cere lână de la broaște.

Cu părere de rău, și timpul care s-a scurs de la 1989 încoace „a avut grijă să promoveze numai pe acei intelectuali care știu să trădeze în fiecare zi însuși sensul existenței lor istorice” (M. Eliade).

Toate relele din ultimii douăzeci și ceva de ani își au cauza de bază în chiar direcția de dezvoltare politică pe care cercurile conducătoare moldovene au impus-o Basarabiei în anii 1989-1991, de perpetuare a separării provinciei de Țara-Mamă. Republica Moldova este o nedreptate istorică moștenită ce trebuie corectată. Această nedreptate trebuie și se poate corecta doar prin reunirea teritoriului dintre Prut și Nistru cu România, dar nu prin aderarea Republicii Moldova la Uniunea Europeană.

Comuniști din Republica Moldova insistă ca România să accepte includerea unei clauze teritoriale din Tratatul de la Paris dintre România și Națiunile Unite, din 10 februarie 1947, în textul preconizatului Tratat dintre Republica Moldova și România, clauză prin care frontiera post-belica a României cu Uniunea sovietică devenea cea existentă la 1 ianuarie 1941, stabilită în urma aplicării Notei ultimative sovietice din 28 iunie 1940, pe care autorii Tratatului de la Paris o numesc „acordul româno-sovietic din 28 iunie 1940”. În modul acesta comuniștii moldoveni intenționează să reconfirme anexarea Basarabiei de că-

tre U.R.S.S. și să creeze o bază legală pentru menținerea teritoriului Republicii Moldova în sfera de interese a Federației Ruse, moștenitearea Uniunii Sovietice.

Declarațiile unor guvernanți, potrivit cărora încadrarea Republicii Moldova în structurile Uniunii Europene va avea drept rezultat corectarea nedreptăților trecutului sovietic, reprezintă un plan irealizabil menit să aducă foloase politice de moment politicienilor și să abată atenția opiniei publice de la ideea corectării nedreptăților trecutului sovietic al Basarabiei prin restabilirea statutului pe care provincia l-a avut în țara de la care a fost desprinsă, prin abuz, de către Uniunea Sovietică.

Dacă Republica Moldova se va integra în structurile Uniunii Europene, nedreptățile trecutului sovietic al Basarabiei nu se vor corecta, cauza românească a Basarabiei nu va triumfa. Dimpotrivă, ea se va transforma în una pierdută, de care nimeni nu se va mai interesa, pe care nimeni nu o va mai apăra și pune în valoare. Dacă elitele intelectuale și cercurile conducătoare din Republica Moldova nu intuiesc un asemenea posibil proces sau îl intuiesc și-l lasă să se desfășoare, atunci ele merită să fie puse la stâlpul infamiei.

Minciuna este tot timpul odioasă, dacă cineva profită de ea. Din păcate, societatea moldoveană nu duce lipsă de asemenea profitori.

În ce privește poporul simplu al tranziției moldovenești, el este un produs al stăruinței sale postsovietice, el are chipul celor mai-mari, al elitelor sale intelectuale și conducătoare, el dă prea multe semne de viață colectivă și particulară ratată. Poporului moldovenesc nu i se potrivește sintagma obișnuită **„Poporul își merită conducătorii”**; **lui i se potrivește sintagma contrară: „Conducătorii politici și spirituali își merită poporul”** pe care ei înșiși l-au plămădit după chipul și asemănarea lor și pe care îl conduc într-un mod atît de șmecheresc, încât să nu se simtă nici cea mai mică împotrivire din partea lui.

„Cei mari săvârșesc aproape tot atâtea ticăloșii ca și cei umili; dar le săvârșesc în umbră și flutură în fața ochilor lumii doar virtuțile lor: deci rămân mari. Cei umili își desfășoară virtuțile în umbră și-și scot păcatele la lumina zilei: deci sunt disprețuiți” (Honoré de Balzac, „Illusion perdues”/ „Iluzii pierdute”, p. 36).

În Republica Moldova procesul interactiv-educativ se efectuează în mare parte prin intermediul mijloacelor mass media. Unii dintre participanții la dezbaterile publice transmise prin radio sau prin televiziune prezintă problemele supuse discuției prin prisma teoriei moldovenismului politic primitiv. Alții le prezintă prin prisma teoriei celor două state românești independente. Toți depun eforturi ca să ne convingă să apreciem problemele dezbătute așa cum lor le convine, așa cum le înfățișează ei, împiedicându-ne

să le înțelegem în adevăratul lor aspect. Toți se folosesc de statul Republica Moldova pentru a parveni și a se îmbogăți, dar nu pentru a corecta nedreptățile trecutului sovietic. Și unii și alții evită să pună problema reunirii Basarabiei cu țara de la care a fost desprinsă, prin abuz, și de care este legată prin unitate națională, de limbă, de cultură etc. Toți neglijează voința firească a moldovenilor basarabeni conștienți care militează pentru reunirea Basarabiei cu Țara-Mamă. Toți au un scop anumit comun, scopul de a motiva existența Republicii Moldova, de a arăta că acest stat se guvernează în conformitate cu principiile democrației, adevărului și dreptății. În realitate, avem de-a face cu o democrație mai mult aparentă decât reală, toți păcătuiesc împotriva adevărului istoric și dreptății naționale, toți fac educație bazată pe minciună și fals sau, în cel mai bun caz pe semiadevăr sau frânturi de adevăr amestecate cu minciuni. În loc să redreseze mentalitatea societății moldovene accidentată în trecut, cei aproximativ 70 de reprezentanți ai elitelor intelectuale și politice omniprezenți la posturile de radio și de televiziune din Republica Moldova o complică, o accidentează și mai tare. O asemenea educație nu poate contribui la îndreptarea mentalității foștilor oameni sovietici și actualilor cetățeni ai Republicii Moldova. Ea nu poate corecta nedreptățile trecutului sovietic.

Unele cadre didactice de la noi se lasă influențate de educația pe care o fac, prin intermediul comunicațiilor de masă, reprezentanții elitelor intelectuale și politice autohtone, lipsiți de demnitate și certați cu morala și bunul simț – lucru ce nu poate să nu se răsfrângă asupra întregului proces instructiv-educativ din Republica Moldova. Aproape toți moldovenii basarabeni post-sovietici au mentalitatea elitei lor intelectuale și clasei lor politice. Adepții unionismului românesc nu văd cum le fuge pământul de sub picioare, nu înțeleg că cauza din mintea și sufletul lor se află într-o primejdie de moarte. Ei nu percep că elita intelectuală și clasa politică din Republica Moldova lucrează intens și consecvent împotriva cauzei din mintea și sufletul lor, împotriva voinței lor firești și drepte de a restitui Basarabiei statutul pe care ea l-a avut înaintea ocupațiilor sovietice.

În cei douăzeci și ceva de ani de existență a Republicii Moldova, elitele ei intelectuale și cercurile ei conducătoare nu și-au asumat dreptul de a face din istorie obiect de legislație, de a cuprinde în legi natura criminală a regimului sovietic. Cu alte cuvinte, ele nu și-au asumat responsabilitatea de a promulga un grup de norme de drept constituțional prin care ar recunoaște în mod oficial ocuparea Basarabiei de către Uniunea Sovietică, ar defini regimul sovietic din R.S.S.M ca fiind nelegitim și criminal, ar aplica principiul legalității infracțiunilor și pedepselor și asupra crimelor săvârșite de autoritățile sovietice împotriva populației din R.S.S.M. (principiul de bază în dreptul penal

intern și internațional, conform căruia nu există infracțiune fără ca să existe o lege care să o prevadă și nimeni nu poate fi pedepsit fără să existe o sancțiune prevăzută prin lege), ar anula prescripția faptelor criminale comise de reprezentanți ai puterii sovietice împotriva populației din R.S.S.M., ar institui pedepse (fie și suspendate) pentru cei care au săvârșit asemenea crime în perioada iunie 1940 – iunie 1941 și în intervalul de timp de după 23 august 1944, ar face posibilă aplicarea procedurii lustrației și în Republica Moldova.

După cum se poate observa din toată realitatea Republicii Moldova, tranziția moldovenească se desfășoară prea lent și prea îndelungat și înregistrează prea puține rezultate cu adevărat importante. Problemele fundamentale fie că se soluționează foarte superficial, fie că li se târăgănează soluționarea de la o guvernare la alta, fie că pur și simplu se ignoră în mod intenționat. Toate acestea se întâmplă pentru că tranziția moldovenească nu are un suport legal, nu se desfășoară în temeiul Legii lustrației, pentru că în cadrul tranziției moldovenești nu se practica procedurii lustrației și nu se aplică principiul egalității infracțiunilor și pedepselor și asupra călăilor sovietici, dar și din cauza presei care nu promovează ideea Legii lustrației.

Pentru a înțelege mai bine cine și de ce a neglijat și continuă să neglijeze elaborarea și adoptarea Legii lustrației în Republica Moldova, reproducem definiția noțiunii "lustrație": aceasta **"nu este un procedeu penal, ci un mijloc folosit pentru a verifica, prin examinarea dosarelor păstrate în arhivele securității statului, dacă vreun candidat la anumite funcții publice a făcut parte din armata de agenți sau colaboratori ai securității. Ea trebuie să scoată la iveală identitatea adevăraților responsabili ai sistemului de represiune. Lustrația nu trebuie să dea acces în aparatul de stat persoanelor care au avut de-a face cu securitatea"**.

Până la apariția Legii lustrației și în Republica Moldova, identitatea foștilor agenți sau colaboratori ai serviciilor secrete sovietice din R.S.S.Moldovenească se poate depista doar după criteriile formulate de domnul Alexandru Donos: "... *dacă se ia în seamă apartenența la PCUS și aflarea la posturi de conducere în acea perioadă*". „Vorba e că, în perioada de tristă amintire K.G.B-ul izbutise să introducă în statutul PCUS un punct prin care fiecare membru de partid era silit să colaboreze cu securitatea..., că la conducerea unei instituții, organizații, întreprinderi, ba chiar și a unei redacții erau numite numai persoane care făceau parte din PCUS și doar cu consimțământul securității de stat” – precizează același autor în articolul "Identitatea foștilor securiști sovietici", publicat în nr.14/2009 al revistei „Stare de Urgență”. Numai că eu mai adaug: și dacă se ține seama de atitudinea fiecăruia/fiecăreia față de Legea lustrației și față de nedreptățile trecutului sovietic al Basarabiei; și dacă se ține seama

de vorbe agreabile exprimate în public, de plăcerea de a vorbi mult și a nu spune nimic, de iscusința de a mînuî condeiul pe hîrtie.

Citind cartea, ne vom da seama cine parazitează statalitatea moldovenească și cine este nevoit să suporte consecințele neplăcute ale acestei formațiuni statale nefaste.

Partea a patra a cărții, „Fenomenul minciunii în Republica Moldova”, demonstrează că în Moldova de la est de Prut minciuna și falsul au devenit un flagel general ce primejduiește toate laturile activității umane: politica, instrucția, educația, moralitatea, mass media, relațiile interumane ș.a.m.d.

Capitolul IX conține informații obiective despre modul în care a evoluat în fazele sale succesive așa-numitul război pentru apărarea integrității Republicii Moldova.

Personajele pozitive, nominalizate în lucrare, întruchipează pe moldovenii basarabeni conștienți, care au participat, cu sutele de mii, la evenimentele de neuitat din anii 1988 – 1992. Ion Coșescu, Grigore Vîrtosu și Dumitru Popa reprezintă partea activă a luptătorilor antisovietici, cu viziuni unioniste într-adevăr clare și constante, înșelată și trădată de guvernările postsovietice care i-au deturnat și confiscat lupta.

Recomandăm să se citească capitolele lucrării în ordinea în care sînt aranjate în cuprinsul ei.

Resping anticipat acuzațiile potrivit cărora această carte cu mesaj unionist ar „submina statalitatea moldoveană” și „vitalitatea idealurilor naționale moldovene” (clișee utilizate de cerberii comuniști ai statalității moldovenești), ar „spori românofobia” în Republica Moldova, ar „distruge Mișcarea de Eliberare Națională și Mișcarea Unionistă” din Basarabia și ar „avea efecte inverse”: ar „îndepărta lumea de la ideea Unirii” (fragmente din articolul „Killerii redeșteptării naționale” semnat de N. Dabija, L.A. din 15.04.2004). Resping acuzațiile potrivit cărora ideile unionismului românesc, rostite sus și tare, ar însemna „antiromânism”, iar cei care le rostesc, le încurajează, le aprobă și le simpatizează ar fi niște „țipălăi”, niște „frontiști”, niște „nimeni” care „luptă împotriva celor care pledează pentru unirea cu Țara” pe ascuns; resping pseudoconcepția potrivit căreia oamenii cu viziuni unioniste, basarabeni deschiși la minte și la vorbă ar fi un fel de paria ai societății moldovene și așa mai departe. Le resping pentru că în spatele lor se ascund scopuri tainice, crime grave, vicii reprobabile și șmecherii politice. Pentru că ele distrag lumea de la problemele adevărate ale Basarabiei postsovietice. Pentru că asemenea slogani politici se află în totală opoziție cu moralitatea, realitatea și normalitatea. Pentru că lucrurile nu se pot îndrepta prin strîmbătăți. Pentru că în mințile multora dintre moldovenii basarabeni asemenea idei se pot transforma în repulsie față de poporul român.

În cartea de față, scopul meu nu este de a ridiculiza mândria moldovenească și patriotismul moldovenesc de la est de Prut, statornicite aici în decursul istoriei, sub regimuri coloniale. Scopul meu este să demonstrez cum elitele păturii culte din Republica Moldova, unite sub steagul antiunionismului românesc, se folosește de posesorii acestor calități bune/pozitive pentru a-i înclina către un anumit fel de comportament: pentru a-i face să se manifeste prin indiferență și ostilitate față de ideea reunirii Basarabiei cu România.

Lucrînd asupra cărții, m-am condus după regula: *„Istoria se scrie după documente și arhive, dar mai cere a fi confirmată de contemporanii care au trăit evenimentele și care sînt martorii oculari”*

Moldoveni! Dacă această carte va trezi în inimile voastre înălțătoare sentimente de demnitate și de solidaritate, dacă va contribui la înlăturarea minciunii din viața voastră (minciună la care se recurge cu scopul de a vă umili și a vă abrutiza), dacă vă va ajuta să cunoașteți, să înțelegeți și să apreciați corect aspectele ascunse ale realităților basarabene din timpul de față și din trecutul apropiat și îndepărtat, dacă vă va face mai rezistenți în fața vitregiilor, mai organizați, mai combativi și mai consecvenți în tot ce faceți pentru apărarea și promovarea cauzei românești în Basarabia, dacă vă va stimula dorința de a vă elibera de răul din voi înșivă, care (să luăm aminte!) nu este mai puțin grav decît răul de import, înseamnă că truda mea n-a fost zadarnică.

Poruncind Moldova urmașilor săi moldoveni, Ștefan cel Mare o încredința tuturor generațiilor viitoare de seminție moldoveană, dar nu numai moldovenilor de la răsărit de Prut, și se referea la Moldova întregă, dar nu numai la Moldova din partea de est a acestui rîu, răpită repetat de puterea colonială din răsărit. Iată de ce reîntregirea Moldovei istorice prin reunirea Moldovei dintre Prut și Nistru cu Moldova dintre Prut și Carpați, în limitele statului național român, reprezintă un imperativ ce-și are izvorul atît în povăturirile de bine ale distinsului domnitor moldovean, cît și în însuși sensul dezvoltării istorice a poporului român. Căci, precum spunea Nicolae Iorga (vorbe valabile și în vremea de acum), *«Între țăranul dintre văile Nistrului, Răutului, Bâcului, de pe malul stîng al Prutului și acela de pe malul drept din văile Siretului, Moldovei, Bistriței nu e în nici o altă privință decît a formelor de stat și de cultură superioară vreo deosebire. Romanitatea lor etnică primordială și „moldovenia” lor istorică, sunt întocmai aceleași»*.

Moldova „e a urmașilor noștri”. N-o trădați, n-o divizați și n-o împărțiți cu străinii! Luptați pentru reîntregirea Moldovei lui Ștefan cel Mare și Sfînt! În felul acesta veți rupe lanțul colonial ce vă încătușează libertatea și independența timp de peste un veac și jumătate și veți merita stima și admirația popoarelor care vă cunosc și ale celor care vă vor cunoaște.

Autorul